

EDINOST

Glasilo slovenskega političnega društva za Primorsko.

1. v. edinosti je moč!

„EDINOST“

Izhaja po trikrat na teden v šestih izdajah ob torkih, četrtek in sobotah. Zjutranje izdaje izhaja ob 6. uri zjutraj, večerno pa ob 7. uri večer. — Obojno izdaje stane: za en mesec . f. 1.—, izven Avstrije f. 1.50 za tri mesece . f. 3.—, za pol leta . f. 6.—, za vsa leta . f. 12.—, za vsa leta . f. 18.—. Naročnine se plačevati naprej na naročbe brez priložene naročnine se uprava ne ozira.

Posamične številke se dobivajo v prodajalnicah tobaka v Trstu po 3 nč. Izven Trsta po 4 nč.

Oglas se računa po tarifu v petiti; za naslove s doblimi črkami se plačuje prostor, kolikor obsega navadnih vrstic. Poslana, osmrtnice in javne zahvale, domači oglasit itd. se računajo po pogodbi.

Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu ulice Caserma št. 13. Vsako pismo mora biti frankovano, ker nefrankovana se ne sprejemajo. Rokopisi se ne vračajo.

Naročnine, reklamacije in oglase sprejema upravnništvo ulice Molino p. o. o. št. 3. II. nadst. Naročnine in oglase je plačevati loco Trst. Odprište reklama oije so proste poštnine.

Heilō v Vipavski dolini.

(I. v. dopis)

Glavni urednik „Edinosti“ je menda — Vipavec, naš rojak. Toda mnogo let je že, odkar je ostavil ta ljuba domača tla in odšel v širni svet. Mnogi med nami, sosebno mlajši svet, ga niti ne poznajo po lici. Mnogo let je torej minolo od tedaj. In tekom let se more premeniti mnogo — mnogo. Uverjeni smo, da se prime za glavo, da skoči po konci ušaljen v svojem srci slovenskem, ko prečita to-le poročilce moje. Ali je to res, je-li to mogoče? Ali so mogoče take stvari v divni vipavski dolini, blagoslovljeni od Stvarnika ne le naravnimi krasotami, ampak tudi prebivalstvom, ki se je odlikovalo od nekdanj političkim poštenjem, značajnostjo, zvestobo in ono svefo ljubeznijo do lastne grude in do lastne krvi, ki dela iz človeka res človeka — po božji volji? Ali so mogoče take stvari v oni vipavski dolini, ki je vsikdar ponosno držala kvišku našo slovensko trikolono, ki je vsikdar neizprosno doslednostjo odbijala tudi najmanje poskuse odpadništva in izdajstva, ki je vsikdar resolutno zaklicala nasprotniku — prišel isti, od koder si bodi —: Stoj, roko proč, tu so naša tla, tu so slovenska tla, tu so — slovanska tla? Mi stareji se spominjamo dobro vseh ljutih bojov, ki jih je moral biti narod slovenski v vsej konstitucijski dobi, sosebno pa v onih časih, ko je v Kranjski najhuje dvigalo nemškutarstvo svojo glavo — in pa one dni, ko je na vseh koncih in krajih, kjer diha jo nemška prsa, visoko zaplapolal nemški šovinizem po silnih zmagah nemškega orožja proti Franciji in je ta plamen tudi v Avstriji požgal prve poskuse — pametne in pravične politike! Po onih krvavih bojih in nemških zmagah na francozko-nemškem bojišču leta 1870—1871., kateri dogodki so porušili tudi ministerstvo Hohenwartovo in so zasnovali v Avstriji žalostno dobo nemško-liberalnega nasilja — po onih dogodkih je bilo, ko je tudi v Vipavski dolini neko kliko žalostnega spomina obšel germanski furor in je hotela se svojim demonstrativnim „Gut heil“ in „Gut

schlauch“ izzivati našo narodno zavest. Ali postavili smo se po robu, naša slovenska zavest se je vspela mogočno — in nemškutarstvo vipavsko, ta eksotična rastlina, je bila bogateja za jedno temeljito — blamažo.

Od tedaj je bil mir v vipavski dolini. Opravičeni smo bili do domnevanja, da so se vipavski marodêrji kranjskega nemškutarstva spoprijaznili z mislijo, da tu ni več posla za njih, da tu ne pridejo do veljave nikdar! Tako smo mislili tudi mi: nikdar več!

Ti časi so v spominu tudi Vam, g. urednik! In v spominu na te dogodke, in ob Vaši trdni veri v značajnost in trdno narodno zavest prebivalstva vipavske doline, Vas mora najžalostneje dirniti to moje poročilo. Vem, da se zgroziste na tej vesti: po vipavski dolini, posebno pa v Ajdovščini, je danes slabše v narodnem pogledu, nego je bilo kedaj poprej. Danes nimamo tu le tistega nekdanjega kranjskega nemškutarstva, ki je bolj iz starokopitnosti, neumnosti in borniranosti nasprotovalo naporom naroda slovenskega za svojo povzdigo na primerno stopinjo narodne in političke veljave, ampak tu imamo sedaj agente in provokatêrje, kakoršne je vzgojila najnovejša doba Schönererjeva in Wolfova: tu imamo pristnih „heilō“ ali prav za prav „heilō-brudarjev“, tega najžalostnejega izrastka na političkem življenju avstrijskem. In to ne par posamičnikov, ampak dobro organizovano, korporativno in demonstrativno nastopajočo družbo heilōbruderjevo imamo tu!

Za danes se nočem spuščati v podrobnosti — morda storim to pozneje —, konstatovati sem hotel to neverjetno dejstvo. To je žalostno in čudil bi se, ako bi se ne prišli za glavo, ko boste čitali te vrstice.

Kolikor je rodoljubov po vipavski dolini, ki res čutijo za narodno stvar, opazujejo žalostjo v srcu to drzno bizmarkovanje; vzlasti pa opazujejo srčno bolj nesrečno apatijo našega ljudstva nasproti takemu žaljenju narodne časti vipavske doline.

Poreko nam morda: mi ne moremo za to,

ministerstva. On je komaj razumel vse to. Izpolnitev njegove največje častihlepnosti ga kar nič ne gane. V sosednjih sobah je vedno glasneje zvenelo zlato; v Nantasovi hiši je vladala delavnost, to uro se je njen pomen jasno pokazal. In sredi tega velikanskega dela, katero si je vstvaril, vpričo najvišjega pripoznanja njegove mogočnosti, izvila se mu je oko nemo upirajočemu na cesarjevo pisavo, otročja tožba, ki je pomenila zanikanje njegovega življenja.

„Jaz nisem srečen nisem srečen“

Z glavo naslonjen na roke zaplakal je in njegovo vroče solze so brisale vrstice pisma, v katerem je imenovan za ministra.

IV.

V osemnajstih mesecih, kar je bil Nantas minister, se je zdelo, da se hoče omamiti neodmornim in neprestanim delom. Dan po nastopu, ki se je bil vršil v njegovi pisarni, je imel z baronom Danvilliersom pogovor in uklonivša se svetu očetovemu se je Flavija vrnila pod zakonsko streho. Soproga nista nič govorila med seboj, ako ni tega zahtevalo družbinsko občevanje. Nantas je bil odločen, svojega hotela ne zapustiti. Zvečer je poklical svoje tajnike k sebi in je tekoče zadeve reševal doma.

da je tu tudi nekoliko resničnih Nemcev. Mi pa odgovarjamo, da smemo zahtevati od gosta, da ne žali čutstev onega, pod čegar streho živi. To zahteva že najnavadnejši takt. Pri „heilōbruderjih“ bi seveda zastoj iskali takta! Saj vidimo kaj počenjajo na severu, kjer ne poznajo obzirnosti do lastne države. Kamo-li, da bi imeli heilōbruderji obzirnosti do prepohlevnega naroda slovenskega! Take ljudi treba prisiliti do obzirnosti!

Ali naj bi že bilo, da bi bili Nemci osamljeni v tej brezobzirnosti. Toda fakt, da se v družbi „heilō“-bruderjev dobro počutijo tudi nekateri domačini in se celo udeležujejo javnih nastopov istih, ta fakt vzburja vse naše bitstvo.

Pa bomo pravični tudi proti sebi. Mnogo smo sami krivi na apatiji našega ljudstva, v sled katere so celo v Vipavski dolini možne take stvari. Tu imate, gospoda na desni in na levi: to je sad našega domačega prepira! Toliko časa smo psovali in sumničili jeden drugega, da so rodoljubi zgubili veselje do dela, toliko časa smo črnili to in ono domačo stranko, da smo sedaj črni — vsi; toliko časa smo begali naše ljudstvo, da je sedaj res zbegano. In posledica vsemu je: apatija naroda celo nasproti izzivanju nemškega heilovstva. Naš prepir je v prvi vrsti omogočil nastop „heilō“-bruderjev — vsled našega prepira slutita zopet pomladanje sapo nemški šovinizem in slovensko efijaltstvo! In na tem trpita narodni in verski čut.

Treba da zaključim, da si bi imel na srcu še mnogo mnogo. Zaključujem pa z apostrofo do rodoljubov v narodnem in konservativnem taboru: heilō v vipavski dolini vas pozivlje na mnogobrojno udeležbo na vseslovenskem shodu! Priidite, dogovorite se, združite se na ukupno borbo zoper heilō po naših slovenskih krajih! Povrnejo naj se časi narodne zavesti, časi, ko nismo dopuščali nikomur, da bi žalil našo narodno čast!

V tej dobi je Nantas dovršil največje stvari, kakor bi ga kak viši notranji glas navduševal za največja in najglavnejša dejanja. Šepet simpatije in občudovanja mu je zvenel na uho na vseh potih. On pa je ostal neobčutljiv nasproti vsem hvalospelom in prilizovanjem. Človek bi moral misliti, da se trudi brez upanja na plačilo, da ga navdušuje samo misel izvršiti slavna dejanja in vse nemogoče poskusiti. In vselej, ko se je pomaknil za jedno stopinjo višje, je vprašal obraz svoje soproge. Ali se je omečila slednjič? Ali mu je že odpustila njegovo prejšnjo nepoštenost, da gleda samo ta velik dušni razvoj njegovega uma? In nikdar ni opazil niti najmanjše spremembe na njenem nemem obrazu in ko je znova odhajal na delo, govoril si je: „Se se nisem dosti visoko popel zanjo; dospeti moram še više, vedno više!“ Srečo je hotel prisiliti, kakor si je prisilil bogatstvo. Vsa vera v svojo moč se je zopet oglasila v njem, poznal ni druge gonilne sile, kajti le volja do življenja je vstvarila ljudi. In ako se ga je kljub temu včasih polastila malodušnost, zapri se je v svojo sobo, da ni nihče zvedel o slabosti telesa. Ti notranji boji so se mu poznali samo na udrtih, čino obrobjenih očeh, kjer je gorel paleč žar (Pride še.)

PODLISTEK

Nantas.

ROMAN.

Francoski spisal Z., prevel Hinko.

„In danes“, je nadaljevala mlada gospa, a danes zahteva, naj ga ljubim . . . Vrgel se je pred me na kolena in točil solze. Gotovo tudi zaradi kake komedije. Oprosti mi oče, da sem te prevarila; sem pa v resnici njegova soproga? . . In sedaj, ko vse vaš, vzemi me s seboj. Silomame je napadel, jaz ne ostanem niti trenotek več pri njem.

Baronova sključena postava se je vzravnila, molčé je podal hčeri roko. Tako sta korakala po sobi, ne da bi Nantas dal najmanje znamenje, da ju hoče zadržati. Pri vratih je spregovoril baron samo besede:

„Da ste mi zdravi, gospod!“

Vrata so se zaprla za njima. Uničen je ostal Nantas sam, z motnimi očmi gledal praznoto okrog sebe. German je vstopil in tiho položil pismo na njegovo pisalno mizo; mehanično je je odprl in oko mu je nevedé bežalo po vrsticah. Pismo, katero je od začetka do konca pisala cesarjeva roka, pozvalo ga je s prav laskavimi besedami na čelo

Politiške vesti.

V TRSTU, dne 21. avgusta 1897.

K položaju. Današnje vesti iz Prage in Dunaja potrjuje popolnoma naše menenja, ki smo je izrekli zadnjič. Akcija, ki jo hoče zasnovati grof Badeni, se menda izjalovi že v svojih prvih začetkih. To je tako, kakor smo rekli nedavno temu: kdor noče sprave, ta stavlja take pogoje že pred pogajanjem, da jih nasprotna stranka ne more vsprejeti. Tako delajo Nemci, ko zahtevajo, da se morajo odpraviti jezikovne naredbe, predno prično posvetovanja. V to ne morejo pristati Čehi. In res izjavlja glasilo mladočeške stranke, da češki odposlanci za nobeno ceno ne odstopijo od zahteve, da uradniki na Češkem morajo znati oba jezika in da ne pritrdijo nobeni prenosni, ako ne sloni na absolutni enakopravnosti obeh deželnih jezikov. Zato pa je jako verjetna vest z Dunaja, da se Nemci niti ne odzovejo povabilu grofa Badenija. K večjemu, da pride na posvetovanje grof Oswald Thun, da izjavi v imenu nemškega veleposestva, da ostanejo zvesto na strani ostalih nemških — obstrukcionistov.

Ako pride tako — in skoro gotovo pride tako — potem se vsa nakana grofa Badenija takoj zgubi v pesku.

Toda vsemu svetu je na jeziku vprašanje: Kaj potem? Tudi to smo že povedali, katero jedino pot bode imel pred seboj grof Badeni. V istem zmislu pišejo tudi češki „Narodni listy“. Ako konferenca — tako men: češki list — ostane brezuspešna, imeli bomo vsaj ta dobiček, da se zjasni razmerje med vlado in večino. Ako se zopet sedaj izjalove prizadevanja vlade za dosego sporazumljenja med Čehi in Nemci, bode vlada morala urediti svoje razmerje do skupin desnice. In ako stori to, potem nastopi parcialna ministerska kriza. To je: odstopiti bodo morali oni ministri, katerih srce vedno vleče bolj na nemško stran in se nadomeste z možmi iz desnice.

Mi se le čudimo, da ni nijednega človeka v nemškem taboru, ki bil toli trezen, da bi opozoril srdeče, da slednjič morajo podleči v tem boju, ker ni možno, da bi manjšina v državi trajno tlačila večino. To pač je šlo do sedaj. Je šlo umetnim potom, pomočjo inozemskih vplivov. Ali, kakor so se stvari jele sukati v Evropi, ni več tako daleč tisti trenotek, ko zgube svojo moč tisti vnanji protislovovski uplivi za notranje življenje avstrijsko. Ponemčevalno in Slovanom nasprotno Avstrijo smatrala bode skoro evropska politika — nezmyslom. In kar je nezmyselnega, ne more imeti obstanka.

S tem bojem se le kompromitujejo naši Nemci, ker se bore proti temu, kar mora priti, ker torej po nepotrebnem in le v neumljivi narodni strasti razburjajo duhove in sečejo rane državi. V dokaz, kako sodijo o teh bojih na najvišjem mestu, navajajo „Narodni listy“ besede, ki jih je izustilo Njegovo Veličanstvo v pogovoru z nekim visokim dostojanstvenikom. Cesar je rekel: „Častniku se določa gotov rok za priučenje polkovnega jezika; kar se torej zahteva od častnika, to se sme zahtevati tudi od nemškega uradnika, da se že v lastnem interesu priuči češkemu jeziku“.

Kdo ne bi pritrdil temu? Vsakdo, ako je le zmožen misliti trezno. Nemci niso zmožni tega in zato nam morda ravno oni pripravljajo ono, česar si želi sedanja večina: da se vendar enkrat vlada izjavi solidarno z skupinami na desnici. Gospoda naj le preklinjajo, njih kletev se utegne spremeniti v blagoslov — za nas! —

Tako stoje stvari danes. Vsakako pa je sedanja vlada prav blizu razpوتا.

Konečno bi bilo povedati, da je eksekutivni odbor mladočeške stranke imenoval nastopne gospode zaupniki na konference na Dunaju: poslance dr. Herold, dr. Grégr, Pacák in Kaizl ter župana praškega dr. Podlipnega. Ti gospodje imajo nalog, da vzamejo na znanje prijave vladine, ne da bi se vezali, kakor si bodi.

Dogodki na Češkem. Na Češkem vré na vseh koncih in krajih. K poročilu o demonstracijah v Hebu in rabukah v Mostu, dodati nam je danes poročilo o izgredih v Plznu. Le-tu je napadel s palico na široki ulici nemški židovski dijak Hartmann češkega dijaka Šmita. Na to je nastala rabuka in žid Hartmann je zbežal v neko

lekarno. Od tu pa ga je pritirala policija, katero so obkolili Čehi, da je le s težko branila Hartmanna. Na to so bili izgredi proti Židom in tudi takozvani „nemški hiši“. Nebrojna množica ljudstva se je zbrala na cestah in ulicah in na državni realki, v židovski sinagogi in v krčmah, katerih lastniki so Židje, pobili so okna. Politična oblast je takoj odredila kompanijo vojakov, ki je izgrednike razkropila.

To je najnovejša točka viharjev na Češkem, ki se nočejo poleči.

Židje so od nekdanj nasprotniki Čehov. In to kaže le na posebno tolerancijo Čehov, da tam se do sedaj še ni posebno razvil antisemitizem. Mosto pa, da bi bili Židje hvaležni na tem, pa so jeli izzivati. To utegne imeti hudih posledic. Vsa politika prusjaka Schönererja je proti-židovska, a Židje izzivljajo celo izgrede v prilog Schönererju. Ali jih je Bog res udaril slepoto? Mi jih ne bomo obžalovali.

Jutri je imel biti velik nemški shod v mestecu Asch. Toda vlada je prepovedala ta shod ozirom na veliko razburjenje. V nemškem taboru seveda zopet veliko ogorčenje.

V saboru hrvatskem vohra še vedno verifikacijska razprava. Govorniki opozicije so storili svojo dolžnost v polni meri: v bengalični luči so pokazali sredstva, katerimi deluje sedanji sistem na Hrvatskem. Tu so se gazili najelementarnejši pojmi konstitucionalnega življenja. Nočemo niti govoriti o politični svobodi, kajti govorniki opozicije so dokazali, da niti svoje osebne svobode si ni bil gotov o volilni borbi oni, ki ni pristal zistoma. Umevno je torej, zakaj se je vladi vdana madjaronska večina vpirala z vsemi štirimi predlogi, da bi se na lice mesta odposlala parlamentarna komisija. Kdor ima take stvari na vesti, se boji — sodnikov in preiskav.

In ob takih okoliščinah je našel glavni govornik „čistih“, g. dr. Frank, toliko žalostnega poguma, da je spuščal kar cele salve, ne v madjaronsko večino, ampak v združeno opozicijo!! Tako je, da bi se zjokal človek, ko vidi, da se sicer toli nadarjeni ljudje v toli resnih trenotkih ne morejo dvigniti nad svojo — osebno ambicijo.

Cesar Viljem o francosko-italijanskem dvoboju. Nemški cesar ima navado, da se rad zameri. Zdaj je brzojavno častital kralju Humbertu na srečnem izidu dvoboja med njegovim nečakom in tega bratrancem princem Orleanskim in je dostavil, da je dolžnost vsacega častnika, potegniti se za čast svoje vojske. Viljem se nad izidom dvoboja veseli tem bolj, ker se je šlo za čast vojske države, tesno združene z Nemčijo.

Na Francoskem so te besede Viljemove gotovo vzbudile veliko nevoljo. — Ali je Viljem drugi res postal pogumnejši po svojem obisku v Rusiji, tega ne vemo, ali gotovo je, da bi storil nemški cesar bolje, da ne poostrejuje političnih odnošajev po nepotrebnem, ker so že ostri dovolj.

Razmere na Vztoku. „Daily News“ se poroča iz Tabrisa v Perziji: Kurdje na turško-perzijski meji so prekorčili mejo ter dve armenski vasi popolnoma oplenili in uničili. Dve sto kristijanov in Armencev so pomorili. Perzijska vlada je poslala vojaštva na mejo. Kakor se vidi, muzelmanom raste greben po zmagah na Grškem in treba bode ga malce prisekati. Stori pa naj to že kaka evropska ali tuja oblast, samo da se zgodi — čas je skrajšen, da se odpravi ta škandal sedanjega časa!

Različne vesti.

Nam iz srca. O vseslovenskem shodu piše „Soča“: Slovenci na Goriškem imamo uzrokov dovolj, da pojdemo v obilem številu v Ljubljano, kjer točno in odločno označimo svoje stališče nasproti kričečim odnošajem v tej deželi, v kateri prebivamo vendar v dvetretjinski večini.

Še več razlogov v to pa imajo naši bratje v Trstu in Istri, kjer vladajo uprav kanibalske razmere. — Na Primorskem sploh imamo od volitev sem nekako „izjemno stanje“, kateremu mora biti konec!

Pojdimo torej v obilem številu na vseslovenski shod v Ljubljano in pokažimo s tem, da smo zavedno ljudstvo, ki se ne dá ugnati v kozji rog takó kmalu, kakor so mislili nekateri gospodje v Trstu in v Gorici.

Od tega shoda se nadejajo mnogi še drugih uspehov, v prvi vrsti — prepotrebne sloge.

Ali bo mogoče doseči ta prekrasni — idejal slehernega rodoljuba?

Odgovor: Težko, — ali mogoče je! Dobro velje treba, a te ne vidimo povsod!

Dva sta vzroka, ki ovirata pot do slovenske sloge: Neomejena gospodstvenost in osebna zagrizenost....

Na slovenskem političnem obnebu vidimo ljudi, ki pravijo ob vsaki priliki: „Ali takó, kakor hočemo mi, ali pa — nič, pa vzamemo klobuke in gremo“. Dokler se jim od nasprotne strani popušča, že še gre naprej s to ljubo „slogo“, — ali koliko časa morejo trpeti taki tudi „abnormalni“ odnošaji v vrstah poklicanih voditeljev naroda?!

Vidimo zopet ljudi, katerim mržnja do te ali one osebe ne pusti, da bi mogli z njo složno delati pod eno in isto zastavo. Takó smo — malenkostni!

Odkrito povemo, da veliki večini našega razumnštva na Primorskem niso prav nič pri srcu nekatere osebe, ki se z vso silo porivajo na prve sedeže v Ljubljani in na Dunaju, vendar radi tega ne bomo delali nikake zdražbe, ker imamo le stvar pred očmi. Dokler ne preti kaka nesreča stvari sami, potrpiamo tudi z osebami, če tudi nam niso simpatične.

Delajmo takó vsi — in vseslovenska sloga bo dosežen idejal! Časi so veliko preresni, nego da bi si mogli dovoliti luksuz domačega ravnanja in kavsanja! Zavarujmo si kakor dobri strategji najprej meje nasproti zunanjim sovražnikom, potem poravnajmo med sabo domača navskrižja. Kdor drugače dela, ni le slab strateg, marveč naravnost — grobokop narodnega obstanka! In kdo bi hotel nositi ime takega — grobokopa?!

Pojdimo torej na vseslovenski shod in podajmo si roke k složnemu bojevanju proti — zunanjim neprijateljem.

Za podružnico družbe sv. Cirila in Metoda na Greti se je nabralo v veseli družbi pri okrogli mizi v Barkovljah 1 gl. 60 nvč.

Deželni šolski nadzornik za srednje šole na Primorskem in za drž. osnovne šole v Trstu je imenovan dosedanji ravnatelj na državnem gimnaziju v Trstu, gosp. doktor Swida. Za danes dostavljamo le, da je „Piccolo“ jako zadovoljen s tem imenovanjem. „Piccolova“ zadovoljnost je zadostno pojasnilo za nas vseh in prispevek k položaju primorskih Slovanov pod vlado Badenijevo

Prijatelj Corà je odšel. Mož je imel v zadnji čas veliko smolo. Najhuje pa se mu je dogodilo o odhodu: naš „Piccolo“ mu je napisal slavospev. Povej mi, kdo te hvali, in jaz ti povem, kdo si! Seveda je tudi takih ljudi, ki menijo, da je oni slavospev napisal gospod — Corà sam!

„Piccolo“ opisuje Corà kakor žrtvo slovensko-hrvatskih denuncijacij. Ha! ha! ha! Corà žrtva! On, ki je ustvaril toliko — žrtev!

Ali nesnaga židovska je zgrešila še drugo infamijo, da bi povišala ljubljenco Corà. Piše nam: reč tako, kakor da so bili poštarji sami defraudanti, dokler ni jel gosp. Corà ustvarjati — žrtev! Ali ste čuli, pospoda poštarji?! Sami defraudantje ste bili, dokler vas ni vzel na vrstico — gospod Corà! In ne le vas, ampak tudi lepo vrsto vaših — ekspeditoric! Res, delovanje gospoda Corà je bilo zelo — plodonosno!

Sicer naj se zahvalijo „Piccolu“ tudi gospod dvorni svetnik Pokoray in drugi viši uradniki, da piše tako, kakor da je bil gosp. Corà jedini, ki je storil vse. Lep kompliment!

Kaka razlika! V torek 17. t. m., v predvečer rojstnega dne Njeg. Veličanstva, so se v Gorici zadovoljili le z malim obhodom godbe po nekaterih goriških ulicah in z navržkom: „Evviva Gorizia italiana“ — kar je mogel čuti tudi neki gospod z glavarstva, kateri stanuje v Nuuski ulici — in tu pa tam s pesnijo „Nella patria del Favetti“. — Včeraj 19. t. m., to je na dan slavnostnega vmeščenja goriškega župana, pa so priredili v čast „del ben amato podestà“ „per affettuosa iniziativa dei cittadini“ razsvitljavo, serenado in bakljado z vso godbo v spremstvu ognjegascv ter mestne straže „in grande tenuta“. Ali ni to velika razlika?!

Dalje v prilogi.

Za slavnost v Barkovljah dne 29. t. m. se delajo velike priprave. Program je sestavljen prav srečno. Na programu bo med drugim tudi krasna nova skladba „Hrvatskoj“ od V. Novaka, katero si je društvo naložilo naročiti iz Zagreba. Vrt v novih naših narodnih prostorih, v katerem je prostora za 3000 oseb, bo lepo odličan. Nadejati se je torej sijajne narodne slavnosti ob otvoritvi našega „d o m a“ v Barkovljah.

Vedno lepše : Iz Rojana nam pišejo : Najprvo je nas Rojancane „razveselila“ vest, ki nam je bila povsem neznana do tedaj, vest, da nas je le 300 in da vsled tega ne treba slovenskega napisa na poštnem uradu v Rojanu. Ali ni ostalo pri tem presenečenju, ampak sedaj je došlo drugo. Izvedeli smo namreč iz zanesljivega vira, da pride na pošto v Rojan uradnica, ki je odločna Italijanka in ki ne zna ni besedice slovenske !!! Govori se celo, da je bil nje oče italijanski podanik !

Za božjo voljo, kake časi so nastopili sedaj ! Torej hočejo res popolnoma preiti na dnevni red preko nas ? ! Najprej zanikujemo našo ekzistenco, naše število krčijo na papirju le na 300, da morejo potem odreči sleherno pravo našemu jeziku in nam pošiljati italijanskih uradnikov !

Da, vedno lepše ! O našem resničnem številu se ne bomo pripravili z ljudmi, ki namenoma falzifikujejo dejstva. Kdor pozna naše selo, ta ve, da je tukajšnje prebivalstvo najmanj po 1/2 slovensko. A ozirom na naše poštno vprašanje treba premisliti še nekaj : 1/2 Italijanov v župniji, in ne v vasi rojanski, biva na Belvederju. Ti nimajo nikake zveze z Rojanom in bodo gotovo tudi odšli na pošto v mesto in ne v Rojan. To isto velja tudi za Grotarje. Ostalo bi torej kakih 5 ital. družin, ki res biva v Rojanu ! Torej tam 5 družinam se napravi italijanski napit ! Ali ni lepo ? Vedno lepše ! To naj si zapiše v album visoko ministerstvo, da se bo spominjalo še v poznejših časih, kako je je „našarbal“ nam nepoznani poročevalec.

Od gospoda zastopnika IV. okraja pa pričakujemo, da stori svojo dolžnost nemudoma in z vso energijo !

Sudermannova drama prepovedana. Znani realist Sudermann je spisal dramo „Janez Kratnik“, čije dejanje je posneto po Sv. pismu. No, to dramo je zabranila pristojna oblast v Berlinu.

„Schon das ist etwas werth“. Dr. Tavčar je anglašal na banketu ob otvoritvi „Narodnega doma“ v Celju, da je za Nemce v Celju že to značilno, da jih morajo strahovati bajonet. — No, žena celjskega krčmarja Wakonigg-a (Bi se že pravilneje glasilo : Lakomnik Stavec) pa je pred holodverom vskliknila veselo : „Schon das ist etwas werth, dass sie (namreč Slovenci) mit Gendarmen gehen müssen“.

No, ta babura si je pač stvar mislila drugače, nego je v resnici bila, namreč da Slovenci morajo gneti orožniki kakor kake hudo delce. To se sicer beseda surove žensčine, vendar označujejo obzorje vse celjske prasefske sodrge, proti kateri se je boriti ondodnim Slovincem — v rokavicah. Senco, ki leži na njih, radi bi zvrnili na nas, mi pa bi radi znali, na koga je bilo bolje, da so bili konsignirani orožniki in vojaki na dan otvoritve „Narodnega doma“ v Celju ? ! In kako bi bilo, da vojakov ni bilo . . . Kdo bi bil izžival, to vemo, ali kako bi se bila stvar izšla kenečno, to pa je res veliko vprašanje. Ne vemo, ali bi bila tudi potem vsklikala gospa Wakoniggova, da je bilo to nekaj vredno !

Cesarjev dan. Pod tem naslovom nam pišejo dne 19. t. m. iz Komna : Povodom rojstnega dne Nj. Velič. so pri nas v Komnu že na predvečer daleč na okrog naznanjevali strelji topičev in veselo pritrkovanje zvonov v naši farni cerkvi veseli patrijotični praznik, ki se ima vseliti. Ravno tako so včeraj, še prej, ko se je svitalo, javili topiči in veselo zvonjenje velečastni dan. Pa saj ni čuda, da se je to godilo tudi v nas, kajti povsod po obširnem našem cesarstvu praznuje se rojstni dan Nj. Velič. jako slovesno in vsaka občina tekmuje z drugo odkritimi pojavi svoje udanosti. V mestih se te slavnosti vrše z večim sijajem, nego med nami, kajti tamkaj take slavnosti izvajajo po sredstvih bogatstva in omike. Pri nas ni možno pri-

rejati tako pompozno takih slavnosti, pa vendar smelo trdim, da se taki dnevi praznujejo tudi v nas z veliko radostjo in primernim načinom, saj je očitno, da smo pripravljeni žrtvovati za našega cesarja, kar moremo, in celo kri in življenje.

Kmalu, ko je napočil dan, bile so vse hiše v zastavah ; videli smo plapolati cesarske in narodne zastave z hiš, zvonika, uradov in šole. Ob 9. uri je bila sv. maša, katero je daroval g. dekan I. Lukežič. Po sv. maši je bil „Te Deum“ in glavni deli maše markirali so se streljanjem topičev. Po sv. maši se je pela cesarska pesem. Prisustvovali so službi božji vsi gg. uradniki tukajšnjega sodišča in davkarije, starešinstvo, učiteljstvo, žandarmerija in velika množica gospode, bivajoče tukaj na letovišcu, ter mnogo vernikov.

Zvečer ob 8 uri zbrala se je vsa tukajšnja inteligenca na skupno večerjo v gostini Bandelj. Navzoči so bili vsi gg. ces. kr. uradniki, pred. g. dekan in dva kapelana, župan in podžupan, šolski voditelj in drugi gospodje. Prvo napitnico je napravil g. dr. Cristofolletti, tuk. c. kr. okr. sodnik, povdarjajoči prirojeno ljubezen vseh narodov do ljubljene cesarja, opisovaje, da lojalnost avstrijskih narodov ni navidezna, ni hlinjena, ampak je globoko ukoreninjena v srcu vsakega (?) Avstrijca in ta ljubezen, zvestost in udanost izvirajo iz velike mase in globine avstrijskega življenja. Rekel je govornik, da je uverjen, da izražamo vsi menenje raznih narodov, katerih zastopniki smo, ako vskliknemo : Bog nam živi in ohrani preljubljenega vladarja, presv. cesarja našega Frana Josipa ! Napitnica le-ta je bila sprejeta frenetičnimi živio-klici in žvenk polnih kozarcev rujnega terava razlagal se je veselo.

Drugo, jako umestno napitnico napravil je č. g. dekan Lukežič v jako vznešenih besedah in sicer slogi komenskih občinarjev, omenivši lastnosti našega viteškega cesarja, kateri vedno ljubi mir in kjer more posreduje v tem smislu. Posnejmamo ga in delujmo vsi „viribus unitis“ v duhu tega gesla, ker le tako je možno dobro in plodovito delovanje. Tudi ta napitnica je bila sprejeta radostno in pozdravljena oduševljeno.

Med prijaznimi pogovori in petjem in okusno pripravljeni večerji nam je le prehitro potekel čas. Razšli smo se v prijetni nadi, da hočemo prihodnje leto, ako nam ljubi Bog ohrani zdravje, sijajno praznovati 50letnico vladanja Nj. Veličanstva. — Bog in sreča junška !

Popravek. Prejeli smo : Slavno uredništvo ! Ozirom na notico „Naj plačajo ščavi, ako hočejo jesti !“, objavljeni v cenjeni „Edinosti“ od dne 12. t. m. št. 96, izjavlja podpisana, da ni res, da bi se bila na tak raztaljiv način izrazila o slovenski narodnosti, kajti pozna dobro svojo dolžnost do spoštovanja vseh odjemnikov, ki se poslužujejo pri njej. In dokler ne dokaže dopisnik, da sem res izustila take besede, trdila bodem vedno, da me je obrekoval na grd način.

Sv. Ivan, 19. avgusta 1897.

Erminija Parich,
lastnica prodajalnice.

Od nekod se nam piše : Poročevalec o veselici v Šklednju menda ni prav videl, ali pa ni dobro poznal ljudstva, kajti piše, da na veselici so bili zastopani po ogromni večini Tržačani in mnogo Barkovljanov. Jaz vsaj nisem videl tiste ogromne večine Tržačanov, pač pa sem videl veliko število Barkovljanov ki so se pripeljali na ladiji ali pa posamično. Kakih 90 oseb je bilo. Med njimi več pevcev draštva „Adrija“, ki so zapeli več zborov. Potem sem videl Magdalenčanov, Ricmanjcev, Svetolvančanov in le nekoliko Tržačanov. Zelim, da bi bili poročevalci v bodoče bolj — stvarni in objektivni. (Oho ! Gospod sega nekoliko predaleč. Kam pridemo, ako bi že vsaki pomoti kacega dopisnika hoteli pripisovati slabe namene ! Zlasti o našem poročevalcu o veselici v Šklednju rečemo lahko, da je pisal tako, kakor je bil osvedočen. Op. ured.) S—a—č.

Z Bleda. Avstrijski vojni minister pl. Krieghammer je posetil Bled in se nastanil v Malnerjevem hotelu. Minister misli ostati na Bledu dlje časa.

Pevsko društvo „Triglav“ v Radovljici priredi v nedeljo dne 29. t. m. veliko vrtno veselico v restavraciji g. V. Hudovernika. Po večletnem premoru nastopi društveni mešani in društveni moški zbor, ki se je nenadno krepko vzpel pod novim vodstvom Vele naprejš !

„Radogoj“ občni zbor vršil se je dne 14. t. m. po naznačenem vspehu. Gosp. predsednik je konstatoval zadostno število udeležencev, deloma prisotnih, deloma po teh zastopanih. Žalostno je opomnil, da vnama za društvo ponehuje, kakor pri vseh drugih narodnih društvih. Da sedaj se je že mnogo podpor razdelilo, ali vrnil se nihče ni ničesar, upati pa je, da se to zgodi po štiriletnem obstanku društva. V minoletem letu je bilo le malo prispevkov ; pristopila sta le dva ustanovnika, znana darila so naklonili le deželni zbor kranjski, mesto Ljubljana in banka „Slavija“. Gosp. tajnik je poročal, da je do sedaj pristopilo vsega skupaj 174 členov, maj temi 46 podpornikov ; 6 jih je že umrlo. Lansko leto se je razdelilo 15 rednih podpor in 3 izvanredne v znesku 1640 gld. Za bodoče leto prišlo je že 13 prošenj za podpore. Gosp. blagajnik je poročal, da je imelo društvo koncem lanskega leta 18.266 gld. 10 nvč. Nova ustanovnina znaša 140 gld., letnina 162 gld. 55 nvč., podpore 866 gld., obresti 727 gld. Glavnica znaša torej sedaj 18.406 gld. 10 nvč. V minoletem letu je bilo rednih dohodkov 1756 gld., podpor se je razdelilo 1640 gld., 50 gld. se je plačalo glavnici, 20 gld. so znašali upravni stroški, ostane prebitka 115 gld.

Poziv zadruga „Rinka“. Ob trojni meji štajerski, kranjski in koroški razprostirajo se divne Savinjske doline s strmimi vršaci in z romantičnimi gorskimi dolinami v vsej svoji veličastnosti. Pravi biser med prirodnimi lepotami pa je Logarjeva dolina, katera ima kaj sličnega samo v tako zvanem Gavarnijskem cirkusu v Pirenejah na Španjskem. Dasi lepota omenjene doline očara vsakega obiskovalca, tako se vendar promet tujcev ted še ni popel na ono stopinjo, kakor je pričakovati z ozirom na izredno krasoto spodnještajerske Švice. Vzrok temu je iskati v pomanjkanju dobrih cest in modernih gostilen.

Da se odpomore kolikor mogoče tem nedostatom, se je ustanovila planinska zavetiška zadruga „Rinka“, katera namerava v Logarjevi dolini zgraditi hōtel z enakim imenom, kateri naj bi vstrežal vsem zahtevam današnjih turistov. Nedvojbeno nastane še sčasoma tod gorako letovišče.

Stavba bo imela dve veliki gostilniški sobi, verando, kuhinjo ter mnogo sob za prenočevanje. Pri hōtelu je smrekov gozd, kjer se lahko napravijo razna igrališča in sprehajališča.

To podjetje je največje važnosti z ozirom na narodno gospodarstvo sploh in povzdigo turisticke še posebej, in vredno, da je vsi rodoljubi podpirajo najkrepkeje. V vzgled naj nam so Koroško, Tirolsko, Švica in Švedska, v katerih deželah se izredno mnogo (ravno od domačinov) žrtvuje za tujce, od katerih dobivajo vsako leto lepih dohodkov.

Podpisani odbor prosi torej najljudneje vse rodoljube in prijatelje krasnih planin, naj blagovolijo pristopiti kakor udje k zadrugi „Rinka“. Deleži so ali opravični deleži po 10 gld. ali glavni deleži po 100 gld. Več je razvidno iz zadrugnih pravil, ki se na željo dopošljejo vsakemu. Denar naj se pošilja blagajniku, g. dru. Ivašu Dečku, odvetniku v Celju.

Za odbor zadruga „Rinka“ :

Dr. Juro Hrašovec,
načelnik.

Dr. Ivan Dečko,
blagajnik.

Ponarejeni goldinarji. Po raznih krajih Ogerske krožijo sedaj ponarejeni goldinarji. Ponarejeni so precej dobro iz svinca in cinka.

Zapri so včeraj v neki žganjarji v ulici Stazione nekega Anton P. iz Banjšice pri Kanalu in Frana J. iz Novegamesta. Zapri so ju, ker sta baje ščuvala k štrajku svoje tovariše, nakladalce oglja. Na policiji so ju vzeli na zapisnik in potem so ju odveli v zapore v via Tigor.

Avstro-Ogerski generali v Nemčiji. Iz Hamburga se poroča : Avstro-ogerska generala princ Windischgrätz in baron Bechtolsheim posetila sta grofa Walderseeja in sta se udeležila zajuterk. Povabljeni sta bila tudi na obed, na kateri je prišlo mnogo nemških viših častnikov.

Ljudevit Stiasny, znani izborni slovenski kolesar iz Radovljice, je prevozil v petih dneh progo z Radovljice preko Trbiža, Celovca, Neumarkta, Brucka čez Semmering na Dunaj in nazaj čez Štajersko, Velikovec, Železno Kapljo, Kranj v Radovljico. To je 914 km. Čestitamo !

Samomor dveh gospodičin. V Budimpešti so se pred par dnevi šetale ob Donavi dve zelo elegantno oblečeni mladi dami. Dva gospoda sta jima prišla nasproti in ju ogovorila. V tistem hipu pa sta se mladi gospodičini objeli in poljubili ter skočili v valove. Silna množica ljudstva se je nabala na pobrežju, prišli so tudi rešitelji, da bi utopljenki potegnili iz vode, a bilo je prepozno. Jedenkrat sti se prikazali na površini, potem pa izginili v globočini. Nikdo ni znal, kdo sti, ker ste bili tujki. — Čudno je, kako skrivni vzroki tirajo v naših časih mlade ljudi v samomor!

Zgubil je neki biciklist minolo nedeljo svoje društveno znamenje, na poti med Križem in Prosekom. Kdor je je našel, naj je prinese v tiskarno Dolenc.

Iskren kolesar. Francoski biciklist Huret (čita: Hiré) je v 24 urah prevozil 909.027 metrov pota. V jedni uri torej 38 kilometrov! Zares iskren biciklist!

Iz Pariza pa poročajo še posebej, koliko je Huret zaslužil za svojo 24-urno vožnjo. Dobil je namreč: od njegove kolesarske tovarne 8500 frankov, od njegove pnevmatične tovarne 4500 frankov, od Velodrom 5000 frankov, stavo 1000 frankov, premije: 100 frankov za vsaki kilometer nad 900 kilometrov, 1000 frankov. Torej okroglih 20.000 frankov. Stroški tovarne za dirko so znašali malenkost 15.000 frankov.

Grozna epidemija. Na otoku Vis (v Dalmaciji) se je pojavila strašna gobova bolezen, ki se zove „lepra“. Človeku, ki oboli na tej bolezni, se narede pod kožo velike v početku trde otekline, ki postanejo sčasoma mehke in se ognuje. Pri tem zgine v pravem pomenu besede ves človek ob živem telesu, kajti odpadejo mu nos, ušesa, zgnije mu oči, noge, roke, a vendar človek ostane še živ, dokler v strašnih mukah ne umrje. Bolezen traja 9—18 let. Vzrok bolezni so lepra bacili, katerim pa učenjaki še niso našli zgora. Pač pa je utegnili povsopeti bolezen letošnja neznosna vročina.

Mejnarodni zdravniški kongres v Moskvi. Dne 18. t. se je sešel mejnarodni medicinski kongres v Moskvi. Car Nikolaj je vsprejel na sijajen način deputacijo kongresa, ki se mu je poklonila.

Kmetijski napredek v Švedski. Koncem minolega meseca se je sešel v Stockholmu kongres agrarnih interesentov, na katerega so prišli udeležniki iz vse domovine, od povsodi, kjer se govori skandinavski jezik. Iz posamičnih razprav na tem kongresu je razviden napredek Švedske v gospodarskem oziru. Dosedaj je ondi 22 gospodarskih združenj, ki raztezajo svoje delovanje čez vso deželo in delujejo po posebnem kraljevem navodilu. Z druge morajo vsako leto poročati o svojem delovanju državnemu osrednji upravi. Vlada na Švedskem prav izdatno podpira vse agrarno gibanje, kar je jako veselo znamenje, — a pri nas? Tu bi bilo pač želeli marsičesa.

Življenje na biciklu. Kolesarski šport je zares že jako razširjen, tako sicer, da: izurjen kolesar niti več ne misli med vožnjo, da ima pod saboj kolo, marveč da se mu zdi, kakor bi hodil. Ti izurjeni biciklisti so podobni spretnim šviljlam, ki vbadajo z iglo in pri tem še lahko opravljajo kako drugo delo, recimo čitanje itd. Tako so biciklisti dosegli neko vzvišeno spretnost v kolesarstvu, da zamorejo brez nevarnosti med vožnjo opravljati vsakovrstna druga opravila, ker znajo voziti brez sodelovanja rok. Tako si je napravil neki Amerikane na svoj bicikl malo mizico, na kateri si med potjo pripravlja jedi, piše svoj dnevnik in dopisuje prijateljem in, ker je slučajno žurnalista, piše med potom feljtone in potopisne črtice za neki ameriški list. Z jedno besedo: uredil si je celo življenje na biciklu. Naposled se mu morda celo posreči, na biciklu spati in v sanjah peljati se dalje.

Japonski „krah“. Odkar so zmagali Japonci s svojo vojsko proti Kitajcem, jela jih je preganjati nesreča. Takoj po vojni se je ustanovilo nebroj industrijskih podjetij, v poldrugem letu je nastalo 3200 družb za razne industrijske svrhe. Seveda se je pomnožilo vsled tega tudi delavstvo za več sto tisoč ljudi po raznih tovarnah itd. Vsled tega je nastala kriza, ker je produkcija pretirana in posledek krize je „krah“ obrtniških krogov.

To so nasled i mejnarodnega „evropejskega“ izgleda, kakor ga vsemu svetu daje „podjetno“ židovstvo.

„Naše polemike“.

(Nekaj ponižnih opazk tihega opazovalca.)

(Dalje.)

To vse v slovstveni polemiki!! Kdo se ne smeje? — Toda ne, smejati se ni treba, pač pa treba obžalovati, da je padla naša polemika na tako nizek, na tak abderitski nivo, ki nas smeši pred vsem svetom!

Protestovati je torej, da bi hoteli fruktificirati kateri slovstveniki polemiko za samohvalo in za nečuvne osebne napade na nasprotnika. — Čudim se sploh „toleranci“ uredništva, da sprejemajo take spisarije! Uredništva morajo paziti, da se nihče osebno ne žali in da nihče ne izrablja kritike ali polemike v — subjektivne ali celo v familijarne ali pa še celo v politične namene.

Oseba bodi v polemiki ali kritiki nič, a delo vse. Kaj si ne morete misliti, da bi kritik sploh ne vedel imena pisateljevega, in narobe, da bi kritikovanec ne vedel imena svojega kritika? — Meni je vsejedno: spiši to kojigo profesor ali skromen ljudski učitelj! Čital in kritikoval jo bom brez predsodkov, saj je marsikak vsenčistični profesor nevednež in marsikak preprost učitelj prav zelo moder mož.

In starost! — V leposlovju ta argument ne velja nikdar, v znanstvu pa le redkokdaj. Starost je navadno izkušena, a ne vedno. Dandanes živi mladina tudi duševno hitrejš; dandanes ima mladina neverjetno več pripomočkov, kakor so jih imeli včasih. Sedaj more proučiti na Dunaji slavist v enem letu več gradiva, kakor včasih v vseh štirih ali v petih letih. Saj sedaj je vsega več izbranega in pripravljenega, nego včasih. Dandanašnji učitelji raznih strok so boljše informovani — saj veda napreduje rapidno! — in specialistov je sedaj nešteto, dočim ni bilo včasih nobenega.

Zato more dandanes vedeti mlad naravoslovec, mlad zgodovinar, mlad slavist več, nego kak si volav, izkušen tovariš, ki je živel kakor velikosolec še v starih, nerazvitih časih. — Smešno je torej povdarjanje starosti, ki nikdar ne dokaže ničesar! Zlasti smešno pa je tak „izkušen stari“, ki živi v malem mestu, daleč od duševnega središča, ki izveše le po dolgih ovinkih kakor novost ono, kar je mej tem na Dunaju že zopet izpolnjeno.

In učna leta! Ako bi pisal kak star profesor latinsko slovnico, nedvomno jo spiše praktičnejše in porabnejše nego mladi profesor, ki nima še dovolj izkustev. Ako pa se loti star profesor spisovanja svetovne slovstvene zgodovine, je brzkone ne spiše izvrstno, ako nima dovolj pripomočkov. Tu nimajo učna leta nič zveze z zgodovino, in skoro gotovo je zmožnejši za spisovanje take knjige mlad, v centru države živeči, z vsemi — zunanjimi in duševnimi — sredstvi bogato obdarjen profesor, ki pozna stare in moderne knjige. (Zvršetak prih.)

Najnovejše vesti.

Trst 21. Dane se je razglasila rasodba v razpravi radi dogodkov pod Škedenjem. Pri tej razsodbi so bili oproščeni: Miha Orel, Anton Bratina in Ivan Bumbič (Borin). Na devet mesecev sta bila obsojena Karol Sancin (Levro) in Jakob Pagon, na osem mesecev Anton Eiler, Jurca in Ivan Pengor, na 7 mesecev Jakob Kozina, Avgust Bizjak (Baje), Jakob Godina (Tine) in Karl Prinčič, na šest mesecev Andrej Bembič, na pet mesecev Jožef Strany, Anton Sancin (Renga), Jož Gorjup, Ivan Barut, Silvester Štoka in Ant. Sancin (Toč).

Trst 21. Današnja „Wiener Zeitung“ objavlja naredbo justičnega ministerstva glede uniformovanja sodnih in državnoopravdniških uradnikov, kakor tudi glede uradne oprave za strokovne in sodnike iz ljudstva in konečno glede sodne pripravljavne službe.

Zobobol olajšujejo

zobne kapljice lekarja Piccolija v Ljubljani (Dunajska cesta)

katere so bile odlikovane z Najvišjim priznanjem Nj. c. in k. Vis. prejasne gospe prestolonaslednice-ndove nadvojvodinje

Štefanija
Steklenica velja 20 kr.

100 do 300 gld.

priluzi si mesečno oseba vsakega stanu, v vsakem kraju, gotovo in na pošten način, brez kapitala in rizika s prodajanjem postavno dovoljenih državnih papirjev in srečk.

Ponudbe na Ljudevita Oesterreicher
VIII. Deutschegasse 8 Budapest.

Oglas.

Zaradi bolezni lastnika, prodaja se na **Grahovem ob Bači**, pod prav ugodnimi pogoji. posestvo sestojče iz lepe dvonadstropne hiše; v drugem nadstropju te hiše ima slavno c. k. orožniško poveljstvo v najemu stanovanje za c. kr. orožnike.

V tej hiši je lepo urejena prodajalnica z mešanim blagom, prodaja tobaka in krčma. Po dogovoru se odda novemu lastniku vsa zaloga mešanega blaga, kakor tudi zaloga vina, piva in žganja in vsa v tej hiši se nahajajoča hišna oprava (mobilje).

Zraven hiše je posebej zidan magazin, kegljišče in prostoren vrt.

K tej hiši spada tudi prostoren hlev za konje in govejo živino, kakor tudi zemljišče, sestojče iz 4 njiv in travnikov.

Ker se bode v nekih letih gradila železnica v tem kraju, imel bode novi lastnik tega posestva lepo prihodnost.

Kupne ponudbe naj se pošljejo naravnost sedanjemu lastniku pod naslovom.

Andrej Muravec p. Grahovo ob Bači,
Primorsko.

Notarski kandidat

z štiriletno prakso, večš slovenskemu, nemškemu in italijanskemu jeziku v govoru in pisavi, želi spremeniti dosedanje svojo eluzbo. Mogel bi nastopiti takoj na Primorskem ali Kranjskem. Ponudbe naj se blagovole doposlata upravnistvu tega lista.

Prva trgovina z oljem v Trstu!

Velika korist!

Pošiljatve olja od 5 l. naprej.

Usojam si naznaniti svojim p. n. gg. odjemalcem na Primorskem, Kranjskem in Stajerskem, osobito pa gg. trgovcem, kateri si naročajo od 100 kg. naprej, da zaradi močne in razširjene moje trgovine, odlej dobijo naročeno blago na dom v ožnjine pristo. Imam blago vselej prve vrste in postrežba je vedno točna, solidarna in poštena. Blago zamenim takoj, ako ne ugaja. Za Trst in okolico pristo na dom od 5 l. naprej, pustivši posodo na domu, brez are!

Cenik: jedilno olje l. 28; fino l. 32; finejšje l. 34; najfinejšje l. 40; namizno polfino l. 44; nam. fino l. 48; nam. finejšje l. 52; nam. najfinejšje l. 56; ekstrafino l. 60-64; specialitetno olje l. 72-80.

„Sveji k svejmi!“ Pričakovaje obilo novih odjemalcev, beležim se zahvalno v naprej s spoštovanjem
Anton Miron, Aquedotto 9.

Spiritus sinapis compositus ALGOFON.

Jedino sredstvo proti zobobolu, revmatičnemu glavobolu, migreni itd.

Steklenica z navodilom stane le 20 nš.
ter se dobiva jedino le v lekarni

Praxmarer (Ai due Mori.)
TRST — Piazza grande — TRST.

Paziti na ponarejanje.

Costilna (Hôtel)

v „Narodnem domu“ Celju

se odda od 1. septembra 1897 pod jako ugodnimi pogoji v najem.

Pismene ponudbe naj se blagovolijo doposlata vsaj do 25. avgusta 1897 na vodstvo „Narodnega doma“ v Celje.

Davno skušeno dijet. kosmet. sredstvo (za naribanje) za ojačenje in krepljenje žil in kit človeškega telesa.

Kwizde fluid

Znamka kača (fluid za turisti)

Rabljen z vapehom od turistov, kolesarjev in jezdecev za ojačenje in okrepitje po daljnjih potih.

Cena 1/2, steklenice 1 gl., 1/2, stek. 60 nš

Dobiva se pristen v vseh lekarnah.

Glavna zaloga: G

Okrožna-lekarna,
Korneuburg pri Dunaju.

Slovenci in Slovenke!

**spominjajte se
o vsaki priliki naše prekoristne družbe**

sv. Cirila in Metoda

Svoji k svojim!

**To Vam bodi geslo v gospo-
darskem življenju!**

G. PICCOLI-ja v Ljubljani
 kateri je pripravljen iz aromatičnih malin
 iz Kranjskih gor. Radi teh njegovih lastnosti pri-
 znali so mu v II. mednarodni farmacevtski raz-
 stavi v **Pragi 1896. leta najvišjo odliko.**
 Prodaja na debelo in drobno.
 Prodaja se tudi v **Trstu** v drogeriji
CILLIA, Ponterosso
 v boteljkah po 60 nvč., kjer se dobiva tudi ta-
 marindov sirop po isti ceni.

Ulica Donata štev. 9.

Pogoji se izvejo pri „Celjski posojilnici“, kamor naj se blagovole pošiljati tudi ponudbe.

Dopisuje se v vseh jezikih.

kdor ljubi okusno kavo, hoče zdrav ostati in si kaj prihraniti.

Teorijska zaloga šunka
S. pl. Braunek v Brnu (Brünn).

II, Praterstrasse 49.
Iščem zastopnikov! — Čuvati se je ponarejanj!

Franjo Babnik v Gorici
(začasno Via Fornica 12)

Zastopniki se iščejo.

у Бавина (Списцима или Аустријским) у предној сени писмо. Она
 добро примила да саопшта до добре ујутро. Доброг и естетичког
 света који припада епохе даје од самог дана. Овога сату нека у свом
 ревају јер савршено добро ради које ни да три године гадитије
 пружају све постоје, ало квалитетне изводи. Онај сату неможе
 бити квалитетан метода 5. Аустрија, нећути ми га продајемо за 30 дана
 или 15 месеца и плаћамо царину и поштарину да бисмо и шаљемо
 савршено бесплатно. Онај сату фабрикујемо у 2 месеца да изведе
 жетене а јуна је цена. Ми фабрикујемо и друге врсте сатова, дана
 и сребрне и шаљемо на извес савршено или аустријским чиновницима.

THE MOORE MANUFACTURING COMPANY
7, Red Lion Court, London, E.C.

30 Days

15 days

на да годње овај

и сега поштом.

Trst. Acquedotto 35 — **ARNOLDO COEN** — Acquedotto 35 Trst.

Lastnik konsorcij lista „Edinost“. Izdavatelj in odgovorni urednik: Fran Godnik. — Tiskarna Dolenc v Trstu.